

sig selv. Dernæst er der foreslaaet, at hele tredje Passus med Undtagelse af de 8 første Ord udgaaer, og at der ifødet derfor blot skulle sættes: „uopholdelig tilstille Politimesterne (i Kjøbenhavn Politidirecteuren) skriftlig Beretning om det Passerede, og har da denne at træffe de fornødne Foranstaltninger“. Vi have meent, at den Bestemmelse, der findes i det af Udvalget gjorte Forslag, nemlig at Sognefogden skal, naar Cieren vægrer sig ved at underskrive Protokollen, tilkaldes af Dyrslagen og give Cieren Tilhold, vilde i mange Tilfælde være upraktisk, idet det kan være overordentlig vanskeligt og undertiden umuligt at skaffe Sognefogden tilstede. Vi havde først tænkt at foreslaae en Bestemmelse, hvorved Bevist for, at Dyrslagen havde givet det Tilhold, han fandt fornødent, stikredes, nemlig ved at han, naar Sognefogden ikke kunde skaffes tilveie, skulde tilkalde tvende vidnebygtige Personer, som kunde underskrive Protokollen til Bevist for, at Paalaget var givet. Vi have imidlertid fundet, at der ikke var nogen synderlig Betænkelighed ved at lade det blive derved, at Dyrslagen, naar Cieren — hvad der jo i de allerfleste Tilfælde ikke vil skee — vægrer sig ved at underskrive Protokollen — giver en skriftlig Beretning til Politimesteren, hvorved det hele Forhold, som dog egentlig er gjort til Politiets og Dyrslagens Sag, holdtes mere reent og klart; og at der skulde let forekomme et saadant Tilfælde, hvor det kom an paa en saa øjeblikkelig Execution af en tagen Bestemmelse, at det vilde være farligt at vente den Tid, der vilde medgaae, for at Politimesteren kunde faae Underretning og træde i Virksomhed, troer jeg ikke vel kan tænkes; jeg troer, at der ikke i denne Henseende er nogen Betænkelighed, og maa derfor, saaledes som jeg ogsaa troer er Tilfældet med alle Forslagsstillerne, være af den Mening, at det er rettest, at den hele Passus, som anført, gaaer ud. Endelig have vi til § 3 foreslaaet, at hele sidste Passus reent skulde bortfalde. Den bliver, saavidt jeg skjønner, overflødig, hvis vort Forslag om, at en Deel af det foregaaende Stykke skal gaae ud, vedtages, og selv om det ikke vedtages, forekommer det mig ogsaa at være overflødig og maafee desuden mindre forstaaeligt.

Hvad endelig Forslaget til § 4 angaaer, da er der blot af Forslagsstillerne henstillet, at der efter Ordet „Dwægpest“ i siette Linie indskydes: „eller er af lignende smitsom og ondartet Natur“. Det er den samme Betegnelse, der allerede tidligere er foreslaaet, og den følger ogsaa ligesom af den Tanke, der har været gennemgaaende hos Udbringingsforslagsstillerne, at Loven skulde udtrykkeligt tilkjendegive sig som ikke angaaende alle smitsomme Sygdomme, men kun saadanne Sygdomme, som utvivlsom vare af en farlig og ondartet Natur, hvilket vi have troet vilde blive tilkjendegivet ganske passende ved Tilfoiningen af „lignende smitsom og ondartet Natur“. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

B. Christensen: Jeg har allerede til ladt mig at bemærke, at i det Væsentlige vare de foreliggende Udbringingsforslag af den Betskaffenhed, at Udvalget maatte erkjende de fleste af dem for Forbedringer i Loven, paa hvilke det altsaa gjerne vilde gaae ind. Der er imidlertid tvende Punkter, hvorom jeg maa tillade mig at ytre, at jeg nærer stor Tvivl, og at jeg idetmindste for mit Bedkommende dog ikke troer at kunne stemme med de ærede Forslagsstillere; det er navnlig deels det første Forslag til § 1 og deels det næstsidste til § 3. I § 1 mene de ærede Forslagsstillere, at man gjorde bedre i at lade Loven sige, at alle examinerede Dyrslager, der agte at benytte sig af deres Ret til at praktisere, skulle forsyne sig med den der omtalte Protokol, medens Udvalget derimod har foreslaaet, at Dyrslagerne kun skulde være forpligtede til at forlange denne Protokol, forsaavidt de vilde befatte sig med Behandlingen af smitsomme Sygdomme. Det kan nemlig meget let tænkes, og turde maafee endnu mere blive Tilfældet, efter som Interessesen for Veterinairvidenskaben udvikler sig her i Landet, at der vil blive ikke ganske saa Veterinairer rundt omkring i Landet, der kun for en meget ringe Deel ville praktisere, og som derhos ikke ville praktisere uden med Hensyn til visse bestemte Sygdomme, som de maafee fortrinnsviis have lagt sig efter, og som maafee ikke ere af smitsom Natur; — at tvinge disse til enten at undlade denne for dem selv